

Отже, технологічні документи, що регламентують методи та засоби виготовлення виробу й містять опис виробничих процесів виробу, у поєднанні із науковими та конструкторськими документами надають та відображають необхідну інформацію для створення виробу, їх розроблення та використання визначається чинними нормативними документами.

Список використаних джерел:

1. ГОСТ 3.1102-2011. Единая система технологической документации. Стадии разработки и виды документов. Общие положения. Москва : Стандартинформ, 2011. 10 с.
2. Івченко Л. Й., Петрикін В. В. Державні стандарти в машинобудуванні і металообробці: Навч. посіб. Харків : ТОВ «КомпаніяСМІТ», 2006. 320 с.
3. Кузнецова Т. В., Степанов Е. А., Кузнецова Т. В., Филиппов Н. Г. Делопроизводство и техническая документация. Москва : Высш. школа, 1991. 159 с.
4. Лившиц Я. З., Филиппов Н. Г. Делопроизводство и техническая документация: Учебник. Москва : Высш. школа, 1981. 110 с.
5. Медвеева С. А. Основы технической подготовки производства: Учеб. пособ. Санкт-Петербург : СПбГУ ИТМО, 2010. 69 с.
6. РМГ 23-97. Единая система технологической документации. Выполнение технологических документов на директивные технологические процессы. Минск: Издательство стандартов. 1998. 8 с.
7. Твердохліб М. Г., Б. Ю. Жураковський, С. І. Тарбаєв, Н. С. Чумак. Основи технічної документації. Навч. посіб. Київ : ННІТІ ДУТ, 2015. 126 с.

Демчина Л.І.

*кандидат наук із соціальних комунікацій, доцент,
Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу*

ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНЕ СЕРЕДОВИЩЕ ВЗО В КОНТЕКСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ

Організація єдиного інформаційно-комунікаційного середовища вищого закладу освіти надає підготовці фахівців нову сучасну якість, що відповідає потребам і перспективам науково-технічного розвитку суспільства у ХХІ столітті, яке називають століттям знань. Тому створення єдиного інтерактивного інформаційного простору можна вважати стратегічною метою формування самостійної роботи студентів.

Людина інформаційного суспільства стоїть перед необхідністю оволодіння інформаційними технологіями як інструментом саморозвитку, самореалізації, соціально-комунікативної адаптації, життєстійкості, здібності до безперервної освіти «крізь усе життя». Ось чому одним із завдань вищої освіти є досягнення рівня інформованості, формування інформаційного середовища, інформаційного діяльнісного простору, що забезпечують реалізацію освітніх програм, виховання інформаційної культури і функціональної грамотності і компетентності [5].

Інформаційне середовище – це середовище, в якому постійно відбуваються різноманітні комунікативні процеси між зацікавленими сторонами. Інформаційне

середовище вищого закладу освіти – це одна із сторін його діяльності, що включає організаційно-методичні засоби, сукупність технічних і програмних засобів зберігання, обробки, передачі інформації, що забезпечує оперативний доступ до інформації і здійснює освітні наукові комунікації [2].

Щодо традиційного навчання, то по відношенню до нього інформаційне середовище, в цілому, може знаходитися в наступних відношеннях до освітнього процесу [5]: як підтримуюче освітній процес; нейтральне; розмиваюче. У першому випадку інформація, що надходить з навколишнього середовища, підтримує, розширює і поглиблює знання, що отримуються студентом у навчальному закладі. Така ситуація можлива за централізованої інформаційної й освітньої політики. У другому випадку інформаційне середовище є незалежним від традиційного освітнього процесу. Це означає, що інформація, циркулююча в середовищі, може як підтримувати, так і відкидати навчальну інформацію, але, взаємокомпенсуючись, вона не робить істотного впливу на навчальний процес. Це ідеалізована модель, яка справедлива тільки в початковому наближенні. Третій випадок – пряме зіставлення освітнього процесу й інформаційного середовища, на жаль, найбільш поширена нині ситуація. Таке зіставлення в значній мірі зумовлене фундаментальною відмінністю між знаннями й інформацією.

Справжній фахівець в умовах глобалізації суспільства – це та людина, що вміє самостійно приймати рішення, самостійно добиватися поставленої мети, володіє навичками власними силами здобувати знання, удосконалювати свою фахову майстерність. У вищому навчальному закладі має передбачатися багатоаспектна самостійна робота студентів, оскільки, на нашу думку, саме в останній рік навчання, найактивніше формується потреба самостійно поновлювати свої знання, доповнювати відомості, одержані на лекціях та практичних заняттях.

До традиційних та інноваційних форм організації самостійної роботи студентів належать: конспектування лекцій, виступи на семінарських заняттях, підготовка до іспитів, написання рефератів, участь в інтелектуальних іграх, дискусія з проблемних питань, прослуховування повідомлень засобів масової інформації, робота в Інтернеті, виконання проектних робіт, виконання завдань, пов'язаних із майбутньою професією та інші [4, с. 107].

Ефективність же самостійної роботи залежить від багатьох складових: це і впровадження сучасних освітніх технологій, і забезпеченість навчальною, навчально-методичною, довідковою й науковою літературою, і достатність робочих місць обладнаних сучасною електронною технікою. Самостійна робота є однією з важливих і широко обговорюваних проблем викладання у вищому навчальному закладі. Під самостійною роботою в дидактиці розуміють різноманітні види індивідуальної й колективної діяльності студентів на аудиторних і поза аудиторних заняттях без участі викладача. Саме у самостійній роботі у студентів понад усе можуть виявлятися мотивація, цілеспрямованість, а також само організованість, самостійність, самоконтроль й інші особові якості. Арсенал інформаційного забезпечення повинен мати інформацію, яка розроблена висококваліфікованим викладачем, фахівцем з

конкретного предмету. Вона повинна відповідати таким вимогам, як науковість, доступність, послідовність викладення навчального матеріалу, ілюстративність і враховувати рівень підготовленості студентів до її сприйняття. Важливо, щоб інформація мала методичне супроводження, яке сприяло б її засвоєнню, систему завдань для самостійної роботи і критерії оцінювання ступеня засвоєння навчального матеріалу [1].

Самостійна робота з використанням інформаційного забезпечення виконує пізнавальну, навчальну та виховну функцію, тобто розширює і поглиблює отримані на аудиторних заняттях знання, розвиває вміння і навички в роботі з інформаційними джерелами. Найвищим рівнем самостійної роботи є науково-дослідна діяльність студентів. Показником готовності студентів до наукової діяльності є наявність умінь самостійного пошуку літературного матеріалу, умінь самостійно оцінювати значущість матеріалу, що вивчається, зіставляти, порівнювати, аналізувати, проявляти самостійність в узагальненні, висновках, у використанні методів пізнання [3].

Основні цілі створення єдиного інформаційного простору в освіті пов'язані з наданням принципово нових можливостей для пізнавальної творчої діяльності людини. Це може бути досягнуто завдяки сучасному інформаційному і технічному оснащенню основних видів діяльності в освіті: навчальній, педагогічній, науково-дослідницькій, організаційно-управлінській, експертній і ін.

Побудова єдиного інформаційного простору в освіті дозволить досягти: – підвищення ефективності і якості процесу навчання;

- інтенсифікації процесу наукових досліджень в освітніх установах;
- скорочення часу і поліпшення умов для додаткової освіти і освіти дорослих;
- підвищення оперативності і ефективності управління окремими освітніми установами і системою освіти в цілому;
- інтеграції національних інформаційних освітніх систем у світову мережу, що значно полегшить доступ до міжнародних інформаційних ресурсів у галузі освіти, науки, культури і в інших сферах [5].

Таким чином, перспективна система освіти має враховувати основні виклики XXI століття і пов'язані з ними найважливіші проблеми людини в сучасному інформаційному суспільстві. Для досягнення цієї мети необхідно забезпечити студентам і професорсько-викладацькому складу адекватний доступ до інформаційних технологій і сервісів середовища, щоб ті отримали можливість моделювання та організацію інформаційно-комунікаційного середовища в освітній процес.

Список використаних джерел:

1. Єпіфанова О.В. Роль бібліотечно-інформаційного забезпечення в організації самостійної роботи студентів. URL: <http://dilovod.com.ua/publ/statti/>
2. Макаренко Л.Л. Інформаційно-освітнє середовище ВНЗ як важливий чинник процесу професійно-педагогічної підготовки майбутнього вчителя // Зб. наук. пр. – 2013. – Вип. 115. – С. 113-126.

3. Сопівник І. Науково-дослідницька робота студентів як складова їхньої професійної компетентності // Вісн. Кн. палати. – 2008. – № 11. – С. 23–25.
4. Цюприк А. Основні підходи до проблеми організації самостійної роботи студентів // Педагогіка і психологія професійної освіти. – 2003. – № 6. – С. 100-108.
5. Шахіна І. Ю. Визначення і напрями створення інформаційного освітнього середовища. URL: <http://www.kpi.kharkov.ua/archive>.

Макрушин А.М.

студент,

Науковий керівник: Савчук Т.В.

кандидат філологічних наук, доцент,

*Вінницький державний педагогічний університет
імені Михайла Коцюбинського*

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПАРАМЕТРИ СУЧАСНИХ СПОРТИВНИХ ПРОГРАМ В УКРАЇНІ

Спортивна галузь журналістики України на сьогодні є надзвичайно популярною. Пов'язано це зі збільшенням уваги громадськості до найбільших світових змагань із різних видів спорту, які потребують професійного висвітлення.

Спортивна журналістика виконує, окрім основних, ще й світоглядну і пропагандистську функції. Журналісти, перебуваючи в центрі подій, розповідають не тільки конкретно про змагання, а й про те, що відбувається в тій країні, де проходять турніри. Масова популяризація спорту сприяє розвитку відповідного виду журналістики, яка описуватиме його.

Станом на сьогодні телевізійний продукт спортивної журналістики приваблює все більше глядачів. Обізнаність у сфері спорту дасть змогу яскраво висвітлювати події такого типу. Дослідження спеціалізованих телепрограм привертають особливу увагу науковців, оскільки їхній аналіз дає змогу отримати більш ґрунтовні знання в галузі спортивної тележурналістики.

Зростання популярності спортивної діяльності спричинило появу більшої, порівняно із попередніми роками, кількості людей, що цікавляться певним видом спорту. Це стало основною причиною того, щоб якісно та оперативно висвітлювати події із цієї сфери діяльності. Н. Богомолова зазначає, що у сучасному світі в структурі дозвілля спорт посідає важливе місце. Велика його роль і як фактора соціального розвитку, ефективного виховного та комунікативного засобу [1, с. 44].

Мета статті – проаналізувати концептуальні параметри спортивних телепрограм «Про Футбол» та «Великий футбол» за 2018 рік.

Спортивні змагання в сучасному столітті вже є не просто грою, а насамперед економічною ціллю. На трансляціях турнірів чи окремих матчів можна заробити чималі гроші завдяки попиту пересічного читача. Ю. Фомін